

opusdei.org

Carta del Prelat (juliol 2009)

En la carta que Mons. Xavier Echevarría adreça aquest mes als fidels de l'Opus Dei, anima a agrair a Déu el do que suposa cada sacerdot, perquè "el sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús".

02/07/2009

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Encara recent la festa de sant Josepmaria, el meu cor i la meva

ment es dirigeixen a sant Josepmaria, i desitjo acudir a la seva intercessió amb freqüència i amb més intensitat. Al reflexionar sobre la seva figura sacerdotal, en la seva resposta generosíssima a allò que el Senyor li va mostrar el 2 d'octubre de 1928, descobrim una vegada més l'eficàcia immensa d'un sacerdot sant. Quantes vegades ens comentava que els sacerdots no se salven sols: sempre van acompanyats d'una cohort d'ànimes! D'aquí la necessitat que els cristians resem incansablement per la santedat dels ministres de Crist, perquè, donant-se de ple al ministeri rebut i essent fidels a la seva vocació, obrin la via del Cel a una immensa multitud.

Aquestes reflexions em venen amb insistència al cap en aquestes primeres setmanes de *l'Any sacerdotal*, inaugurat pel Papa el passat 19 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Deia el Romà

Pontífex en la seva homilia que si és veritat que la invitació de Jesús a “romandre en el seu amor” (cf. Jo 15, 9) s’adreça a tot batejat (...), aquesta invitació ressona amb més força per a nosaltres els sacerdots; en particular aquesta tarda, solemne inici de l’Any sacerdotal, que he convocat amb motiu del 150è aniversari de la mort del sant Rector d’Ars [1].

Sant Joan Maria Vianney és patró i model dels ministres sagrats, pel seu amor immens a Déu i el zel ardent per la salvació de les ànimes. He presenciat l’afecte que li manifestava sant Josepmaria, quan en alguna ocasió va acudir a venerar-lo a Ars, per a encomanar-li la santedat dels sacerdots i les relacions de l’Opus Dei amb els Bisbes diocesans. Demanem-li això mateix tots nosaltres, en els pròxims mesos.

El Catecisme de l'Església Catòlica recull una expressió del sant Rector d'Ars, que Benet XVI ha citat aquests dies: El sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús» [2]. Quina gran veritat es recull en aquestes paraules! I exclama el Papa: **Com no recordar amb commoció que el do del nostre ministeri sacerdotal ha rajat directament d'aquest Cor? Com oblidar que nosaltres, els preveres, hem estat consagrats per a servir humilment i autoritzadament al sacerdoci comú dels fidels? La nostra missió és indispensable per a l'Església i per al món, que exigeix fidelitat plena a Crist i una unió incessant amb Ell [3].**

La crida al sacerdoci és un do especialíssim de Déu a la humanitat, per a fer arribar els fruits de la Redempció a les ànimes en tot temps i lloc. El nostre Pare, com és lògic, ho valorava molt. L'expressió:

*Josepmaria, sacerdot, adquiria en els seus llavis i en la seva ploma una ressonància especial. **El sacerdocí és el més gran del món**, deia. **N'hi ha prou en pensar tan sols en el miracle que representa fer venir Jesús tots els dies a la terra. La nostra Mare del Cel —quant l'hem d'estimar: més que Ella només Déu!— va dir: que es compleixin en mi les teves paraules: fiat mihi secundum verbum tuum! (Lc 1, 38) [4].***

Al mateix temps, com resulta evident —també per la missió específica de l'Opus Dei—, el nostre Fundador estimava immensament la vocació cristiana dels fidels laics: no en va el Senyor l'havia escollit per a obrir en el món el camí de l'Obra, *camí de santificació en el treball professional i en el compliment dels deures ordinaris del cristià* [5]. Ja en els anys 30 del segle passat, quan tot just s'esmentava la crida universal a la

santedat i a l'apostolat —era quelcom molt desconegut—, sant Josepmaria mostrava a les persones que s'acostaven a la seva labor sacerdotal la dignitat de la vocació cristiana i els ajudava a descobrir les riqueses espirituals contingudes en el Baptisme; entre altres, que tots els cristians, homes i dones, participen de l'únic sacerdocí de Crist, que tots tenen una *ànima sacerdotal*; i que, per tant, han d'aspirar amb totes les seves forces —així com els sacerdots— a la santedat i fomentar en els seus cors el zel per la salvació de les ànimes.

Aquesta va ser una cantarella constant—sempre amb tons nous d'ànima enamorada— fins al final de la seva vida. El mateix dia del seu trànsit al Cel, en una reunió amb les seves filles, ho reafirmar una altre vegada: ***vosaltres teniu ànima sacerdotal, us diré com sempre que vinc per aquí. Els vostres***

germans seglars també tenen ànima sacerdotal. Podeu i heu d'ajudar amb aquesta ànima sacerdotal; i amb la gràcia del Senyor i el sacerdoci ministerial en nosaltres, els sacerdots de l'Obra, farem una labor eficaç [6].

En els seus escrits i en les seves trobades amb els fidels dels llocs més diversos, sant Josepmaria explicava aquesta doctrina amb exemples concrets que impulsaven a posar en exercici el sacerdoci comú. Per exemple, responent a una pregunta que li havien formulat sobre aquesta qüestió, el 1970, explicava:

participem tots del sacerdoci de Crist. I no us ensenyo res de nou, perquè això mateix ho escriu sant Pere (cf. 1 Pe 2, 9). Teniu tots el sacerdoci real. Jo, a més, per ésser sacerdot, tinc el sacerdoci ministerial. I aquest sacerdoci real ens fa ésser gent santa, poble escollit, poble de Déu. Te'n adones?

Si tu ets del poble de Déu i de la gent santa que ha escollit Ell, hauràs de ser un defensor dels drets de Déu, i dels drets de la criatura humana. Seràs bo amb tothom; quan estiguis treballant en una cosa que t'és poc grata, ho faràs per amor, per amor a Jesucrist, perquè aquesta és la seva voluntat. I ho faràs també pensant en tota la humanitat. Aquí tens unes quantes conseqüències d'aquest sacerdoci real del que sant Pere ens parla [7].

El Concili Vaticà II, en tractar de les relacions entre el sacerdoci ministerial i el sacerdoci comú dels fidels, afirma: «Encara que diferents essencialment i no només en grau, s'ordenen, no obstant això, l'un a l'altre, ja que ambdós participen a la seva manera de l'únic sacerdoci del Crist. El sacerdoci ministerial, per la potestat sagrada que gaudeix, forma

i dirigeix el poble sacerdotal, confecciona el sacrifici eucarístic en la persona del Crist i ho ofereix en nom de tot el poble de Déu. Els fidels, en canvi, en virtut del seu sacerdoci real, concorren a l'ofrena de l'Eucaristia i ho exerceixen en la recepció dels sagraments, en l'oració i acció de gràcies, mitjançant el testimoniatge d'una vida santa, en l'abnegació i en la caritat operant»[8].

El propi i específic dels sacerdots és servir els fidels amb el seu ministeri, fent possible i facilitant-los l'exercici del sacerdoci comú rebut en el Baptisme. D'aquí la necessitat que els ministres de Crist corresponguem amb totes les nostres forces al do tan gran que hem rebut. En aquest context s'enquadra l'Any *sacerdotal* que acaba de començar.

Perquè la crida a la santedat i a l'apostolat cali a fons en la vida dels

fidels laics, i no es quedi només en paraules, la tasca del sacerdot resulta indispensable. Només ell és el mestre que proclama amb autoritat sagrada la Paraula de Déu. Només el sacerdot pot administrar el perdó diví en el sagrament de la Penitència i dirigir a les ànimes com bon pastor pels camins de la vida eterna. Només el sacerdot ha rebut el poder de consagrar el Cos i la Sang de Crist en la Santa Missa, fent les seves vegades, de manera que tots puguin entrar en contacte personal i directe amb el Misteri pasqual i rebre la Sagrada Comunió, indispensable per a alimentar el caminar sobrenatural de les ànimes.

Són motius que ens han de moure a pregar pel ministeri fidel dels preveres. Es diu que els sacerdots compten amb el poble que es mereixen, i que els fidels també tenen els sacerdots que es mereixen. Després hem d'eleva la nostra

oració diària, en Comunió autèntica dels sants, pels sacerdots i pel poble. Hem de pregar al Senyor, amb la nostra lluita diària per la santedat personal, demanant el que repeteixen a Amèrica llatina: *Senyor, dóna'ns sacerdots sants*. Aquesta oració serà sempre precisa i actual, amb la idea clara que tots ens beneficiarem a l'implorar del Cel la santedat del clergat. Aquesta responsabilitat diària ens afecta a totes i a tots. Preguem així, diàriament? Convidem els altres perquè s'uneixin també a aquest prec?

Amb quin afecte afrontava aquest deure sant Josepmaria! Per a impulsar a qui l'escoltaven, les seves paraules eren convinents i alhora plenes d'urgència, sempre mogut per la fe en la Comunió dels sants. ***No conec sacerdots dolents***, deia. ***Sé que hi ha alguns febles, fluixos, potser covards. Però dolents, no!***

[9]. I en altra ocasió: ***Per ventura no serà perquè no els ajudeu prou? Pregueu pels sacerdots? Sabeu fer el que van fer els fills bons de Noé? (...). Tingueu un xic de compassió, de caritat. No murmureu. Perdoneu, disculpeu, pregueu***
[10].

Filles i fills meus, alcem al Cel les nostres pregàries —plens de confiança i d'optimisme— per l'Església, per la santedat dels sacerdots i del poble de Déu. Preguem perquè, en totes les nacions, augmenti el nombre de persones que cerquen Crist, que tracten a Crist, que s'enamoren de Crist. Aquelles exhortacions del Senyor — *la collita és molta, però els segadors pocs pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envïi més segadors* [11]— són sempre actuals. Ho va subratllar repetidament el nostre Pare. En una meditació que va predicar el 1964 s'expressava de la

següent manera: *quan pensem, fills meus, en les fams de debò que hi ha en el món; en la noblesa de tants cors que no tenen llum; en la meva flaqueza i en la vostra, i en la de tants que tenim motius per a estar enlluernats per la llum del Senyor; quan sentim la necessitat de sembrar la Bona Nova de Crist, perquè es pugui fer aquesta sega de vida, aquesta sega de flor, ens recordem —i és cosa que hem meditat moltes vegades— d'aquell caminar de Crist famolenc pels camins de Palestina (...). En aquell temps, Jesús anava per uns sembrats en dissabte. Els seus deixebles tenien gana i es posaren a arrencar espigues i a menjar-se-les. (Mt 12, 1). També ells, com nosaltres, considerarien la necessitat de difondre la Bona Nova, mentre caminaven per un bladar refregant entre les mans aquelles espigues quallades i menjant els grans amb fam. Messis*

quidem multa . *La collita és abundant, però els segadors són pocs. Messis quidem multa, operarii autem pauci (Mt 9, 37): la collita és abundant però els segadors són pocs. No és això el que jo us dic tantes vegades, de mil formes diverses? (...). Cal acudir al Senyor: rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam (Mt 9, 38), pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors. [12].*

Filles i fills meus, *caritas Christi urget nos [13]*, ens urgeix l'amor de Jesucrist. Com a sant Josepmaria, aquesta consideració de sant Pau ens ha d'arribar molt endins. Déu Omnipotent, Dador de totes les gràcies, està corprès de cadascuna i de cadascun de nosaltres. Responguem a una gràcia tan gran amb un enamorament que creixi jornada rere jornada, convençuts que la crida seva sempre és nova, la

millor!, i que cal correspondre amb sinceritat i constància, amb fams de fer realitat en la nostra vida les paraules de l'Escriptura: *ecce ego, quia vocasti me* [14], aquí estic, perquè m'has cridat. Ser cristians, ser fills de Déu, amb coneixement d'aquestes gràcies i veritats, implica l'exigència d'una generositat sense límits. Sí, hem d'animar a tots que visquin allò que el nostre Pare apunta a *Camí : veniu amb nosaltres darrere de l'Amor* [15].

D'altra banda, Déu necessita molts i sants sacerdots, perquè pugui haver molts pares i mares de família, joves i persones grans, persones de totes les condicions, que es prenguin seriosament la vocació a la santedat i a l'apostolat rebuda en el Baptisme. En aquest sentit ha glossat el Romà Pontífex: "**Pregueu, doncs, a l'Amo dels sembrats**" vol dir també: **no podem "produir" vocacions; han de venir de Déu. No podem**

reclutar persones, com succeeix tal vegada en altres professions, permetjà d'una propaganda ben pensada, per dir-ho així, mitjançant estratègies adequades. La crida, que parteix del Cor de Déu, sempre ha de trobar la senda que duu al cor de l'home. Amb tot, precisament perquè arribi al cor dels homes, també cal la nostra col·laboració. Certament, demanar això a l'Amo dels sembrats significa abans de res pregar per aquesta intenció, sacsejar el seu Cor, dient-li: "Fes-ho, si us plau. Desperta els homes. Encén en ells l'entusiasme i l'alegria per l'Evangeli. Fes que comprenguin que aquest és el tresor més valuós que qualsevol altre, i que qui ho descobreix ha de transmetre'l"
[16].

He vist tantes vegades el nostre Pare consumit pel zel de les ànimes: tot el que feia li semblava poc, i anava a

més, a no robar res de glòria a Déu i de servei a les ànimes. Ens comportem així? Estimem Déu amb un amor nou en cada jornada? Ensenyem amb la nostra conducta a estimar Déu?

Aquest mes aniré a Alemanya, Puerto Rico i Mèxic. Acompanyeu-me en l'oració que penso fer davant la Verge de Guadalupe, ben units a les meves intencions, com vàrem fer tots amb el nostre sant Fundador quan va viatjar a Mèxic el 1970.

El pròxim dia 7 recordarem l'«aquí estic» que va dir don Àlvaro, renovant-lo quotidianament. Acudim a la seva intercessió perquè ens aconseguixi una fidelitat sense fallida.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de juliol de 2009.

1 Benet XVI, Homilia en l'obertura de l'Any sacerdotal, 19-VI-2009.

2 Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica* , n. 1589.

3 Benet XVI, Homilia en l'obertura de l'Any sacerdotal, 19-VI-2009.

4 Sant Josepmaria Escrivà, *Carta 8-VIII-1956* , n. 17.

5 Oració a sant Josepmaria Escrivà.

6 Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una tertúlia, 26-VI-1975.

7 Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una tertúlia, 21-V-1970.

8 Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium* , n. 10.

9 Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una tertúlia, 19-XI-1972.

10 Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una tertúlia, 29-X-1972.

11 *Mt* 9, 37-38.

12 Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una meditació, 26-III-1964.

13 2 *Co* 5, 14.

14 1 *Sam* 3, 6.

15 Sant Josepmaria Escrivà, *Camí*, n. 790.

16 Benet XVI, Discurs a Freising, 14-IX-2006.